

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/179/2016
Identifikačné číslo spisu:	4412211178
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4412211178.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J., bývajúcej O., JUDr. Tiborom Nagyom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Nových Zámkoch, Kukučínova 8, proti žalovanej UVER s. r. o., so sídlom v Bratislave, Jakubovo nám. 12, IČO: 35 808 896, zastúpenej Škubla & Partneri s. r. o., Advokátska kancelária, so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 36 861 154, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Martin Škubla, o vylúčenie veci z exekúcie, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9 C 129/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. novembra 2015 sp. zn. 8 Co 616/2014, 8 Co 989/2015,

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 5. novembra 2015 sp. zn. 8 Co 616/2014, 8 Co 989/2015 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie z 9. januára 2013 č. k. 9 C 129/2012-107, ktorým nevyhovel návrhu žalobkyne na odklad vykonateľnosti exekučného titulu exekúcie EX 3090/2005 do právoplatného skončenia prejednávanej veci, z dôvodu jeho nedôvodnosti. V poradí druhým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi ako aj s dôvodmi rozsudku prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia pripojil ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Právne rozhodnutie zdôvodnil citáciou § 147 ods. 1, 2, § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 37 ods. 1, 2, § 55 ods. 1 Exekučného poriadku. Podrobne (zhodne so súdom prvej inštancie) poukázal na tie rozhodujúce skutkové zistenia, ktoré s ohľadom na citované ustanovenia správne viedli súd prvej inštancie k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. Rozhodnutie o trovách konania zdôvodnil § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

2. Proti v poradí druhému výroku rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 238 ods. 1 O.s.p. Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení, nebol dostatočne zistený skutkový stav a rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Vychýkala súdom nižších inštancií, že dokazovanie nevykonali v potrebnom rozsahu,

nakoľko si nevyžiadali podrobnú správu od konajúceho exekútora ohľadne skutočnosti, prečo nemohla byť pohľadávka uspokojená z majetku H. a nevyporiadal sa s jeho zdravotno-psychickými problémami, ktoré mohli mať vplyv na jeho úkony. Ďalej dovolateľka namietala nesprávny výklad súdmi nižších inštancií citovaných ustanovení. Mala za to, že ak po začatí exekučného konania predajom určitej veci dôjde k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva zo zákona, podiel na veci, ktorý pripadol do výlučného vlastníctva manželovi povinného, nemôže byť ďalej predmetom exekúcie. Až vtedy, ak na uspokojenie pohľadávky výkonom rozhodnutia (exekúciou) individuálny majetok nestačí, možno pohľadávku uspokojiť aj z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva. Navrhla rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadala odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu.

3. Žalovaná považovala dovolanie za nedôvodné a neprípustné.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobkyňa, ďalej aj dovolateľka) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 31. marca 2016, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., na základe ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p v znení účinnom do 1. júla 2016.

6. Dovolanie žalobkyne smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

7. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 O.s.p. Žalobkyňa poukazovala vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

8. Dovolaateľka mala za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom, keď súdy rozhodnutie dostatočne neodôvodnili a nevyporiadali sa s jej námietkami a dôkazmi, ktoré spochybňovali argumenty žalovanej.

9. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach uvádzal, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor strany, ktorá namieta, že sa súdy nižších inštancií dopustili takej vady, rozhodujúcim je len záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

10. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

11. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

12. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

13. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta uvedeného stanoviska.

14. V preskúmvanej veci preto dovolateľka nedôvodne namietala, že jej v dôsledku jej tvrdených nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku bola odňatá možnosť pred súdom konať.

15. Dovolateľka ako dovolací dôvod uvádzala tiež „inú vadu“ (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). V dovolaní namietaná „iná vada“, bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd sa preto daným dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

16. Podaný mimoriadny opravný prostriedok dovolateľka nakoniec odôvodňovala aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), namietajúc jeho právny záver.

17. V dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania taktiež nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa preto ani týmto dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nezaoberal ani v dovolaní namietaným porušením Ústavy Slovenskej republiky z hľadiska porušenie ústavných princípov (princípu právnej istoty, práva vlastníť majetok, rovnosti strán v spore, práva na súdnu ochranu z dôvodu nesprávneho výkladu zákonných ustanovení). Dovolací súd totiž nie je oprávneným na rozhodovanie o prípadnom porušení ústavných princípov a práv strán sporu.

19. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.